

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 178. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592456272/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

havde i Anledning af, at hun saa pludselig og paa Grund af uventede Efterretninger var bleven efterladt saagodtsom alene, søgt et Tilhold hos sine »Nærmestes, Baronessen og Generalinden, og hun var bleven modtaget med en Hjertelighed, der svarede til hendes Tillid.

Jeg betragtede hende som en Besætning, Fjenden havde efterladt, og det Sikke i hendes Adfærd forklarede jeg af, at hun ikke følte Meget. Hun holdt ikke saa meget af Stedsønnen, at hun vilde tage sig det videre nær, om han mødte Hindringer for sine Ønsker; men hun havde heller ikke saa Meget imod ham, at hun ikke med en vis mekanisk Troskab skulde tjene Grevens, hendes Herre og Husbonds Planer. Men hvilke vare disse? Jeg havde ingen at spørge og tale med derom. Paaskedag, under Paavirkning af det Pludselige og Usædvanlige, i en Trængsel, der næsten var livsfarlig, og overfor en Scene, der fængslede Øie og Sind, havde *Astrid* barnlig glad levet i Øieblikket; men det var en Undtagelse, Reglen var – og det var netop en af hendes fortryllende Egenskaber – at hun paa sin eiendommelige, harmoniske Maade forenede det Barnlige i Blik og Sjælsudtryk med en blid Ro og Sikkerhed, der hørte den store Verden til. Med de Følelser, jeg nærrede for hende, vilde det været mig umuligt at fortælle hende om Scenen med Grev Fritz uden at berøre den sande, dybere Grund, og hvad Ret havde jeg da? Vilde ikke mine Ord overskride den Grænse, hun magisk havde trukket mellem sig og mig? Vilde jeg ikke møde hende til at træffe en Afgørelse, der blev diceret, om ikke af hendes Hjerter, saa af hendes Stilling og Pligt? Saasomt hendes Forhold til mig blev saaledes, at Verden virkelig tog sig af det, havde hun jo kun Et at gjøre.

Paa den anden Side kunde jeg dog ikke holde Sagen skjult for hende, og jeg fortalte derfor Comtesse Felicia, at der havde fundet et Sammenstød Sted mellem Grev Fritz og mig, foranlediget ved, at han pludselig saae mig i østerrigsk Uniform.

»Ja,« sagde hun, »jeg har advaret Dem; man skal ikke give sig stykkevis.«

Men imod Sædvane spurgte hun ikke meget og rystede blot paa Hovedet. De følgende Dage saae jeg *Astrid* lidt alvorligere end sædvanlig, men uden Spor i det skønne Ansigt af, at hun følte nogen Uro eller troede at have Noget at bebrejde mig. Netop derfor forskede jeg endnu ængsteligere end før i mit eget Sind efter, om jeg havde Noget at bebrejde mig, om jeg kunde have undgaaet det Ind-